

Sygn. akt IV CSKP 140/21

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Misztal-Konecka (przewodniczący)

SSN Beata Janiszewska (sprawozdawca)

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych
i Autostrad

przy uczestnictwie P. J. K., A. P. i A. O.

o wpis,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 grudnia 2021 r.,

skargi kasacyjnej uczestnika postępowania P. J. K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w R.

z dnia 5 grudnia 2018 r., sygn. akt IV Ca [...],

1. oddała skargę kasacyjną,

**2. zasądza od P. J. K. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240 (dwieście
czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskiem z 19 października 2017 r. Skarb Państwa-Generalny Inspektor Dróg Krajowych i Autostrad wniósł o dokonanie w dziale III określonej księgi wieczystej wpisu ograniczenia wynikającego z bliżej oznaczonej decyzji Wojewody

(...) o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Decyzja ta dotyczyła m.in. obowiązku udostępnienia przez właściciela swej nieruchomości gruntowej w celu wykonania czynności związanych z konserwacją oraz usuwaniem awarii określonych sieci przesyłowych, który to obowiązek podlegał egzekucji administracyjnej stosownie do art. 11f ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 roku o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 roku, Nr 193, poz. 1194 z późn. zm., dalej: specustawa drogowa).

Referendarz sądowy dokonał wpisu zgodnie z wnioskiem, a Sąd Rejonowy w S., po rozpoznaniu skarg uczestników postępowania A. P. i P. K., utrzymał w mocy ww. orzeczenie referendarza. Apelacja P. K. od postanowienia Sądu Rejonowego została oddalona zaskarżonym obecnie postanowieniem Sądu Okręgowego w R..

Z poczynionych w sprawie ustaleń Sądów wynika, że w bliżej określonej decyzji Wojewody (...), wydanej na podstawie na specustawy drogowej, a utrzymanej w mocy decyzją Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z 30 marca 2012 r., zezwolono na wykonanie inwestycji drogowej zgodnie z projektem budowlanym zatwierdzonym przedmiotową decyzją. W decyzji wskazano m.in. nieruchomość objętą wnioskiem, oznaczoną jako działka [...]376/12 o powierzchni 0,6257 ha, a odnoszące się do niej rozstrzygnięcie ujęte w sentencji decyzji brzmiało: nakładam obowiązek udostępnienia gestorom sieci nieruchomości przeznaczonych pod przebudowę urządzeń infrastruktury technicznej stosownie do art. 124 ust. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami” (Dz. U. z 2004 roku, Nr 261, poz. 2603 ze zm.)” i dalej: „właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości jest zobowiązany udostępnić nieruchomość gestorom sieci w celu wykonania czynności związanych z konserwacją oraz usuwaniem awarii ciągów, przewodów i urządzeń służących do przesyłania płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych i nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń; obowiązek udostępniania nieruchomości podlega egzekucji administracyjnej - stosownie do art. 11f ust. 2 ww. ustawy przywołanej w p. I”.

W zakresie istotnym dla rozpoznania skargi kasacyjnej Sąd Okręgowy ustalił również, że postanowieniami Sądu Rejonowego w S. zostały prawomocnie oddalone dwa wcześniej złożone (3 marca 2015 r. i 28 października 2016 r.) wnioski Skarbu Państwa - Generalnego Inspektora Dróg Krajowych i Autostrad o dokonanie wpisów w tej samej księdze wieczystej. Wnioski te dotyczyły ograniczenia sposobu korzystania z części nieruchomości o określonej powierzchni, w związku z budową linii energetycznej, oraz zobowiązania właścicieli do udostępnienia nieruchomości w celu wykonania czynności związanych z konserwacją, usuwaniem awarii ciągów, przewodów i urządzeń na tej części nieruchomości - na rzecz każdorazowego właściciela sieci energetycznej.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd drugiej instancji stwierdził, że nie wystąpiły podstawy do odrzucenia wniosku o wpis; w sprawie nie zachodziła bowiem powaga rzeczy osądzonej, gdyż rozpatrywany obecnie wniosek był odmienny od obu wcześniej oddalonych wniosków. Natomiast co się tyczy oceny zasadności żądania, to Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że dokonany wpis miał podstawę w treści ww. decyzji Wojewody (...) oraz mieścił się w granicach wniosku złożonego przez Skarb Państwa - Generalnego Inspektora Dróg Krajowych i Autostrad.

Od postanowienia Sądu Okręgowego skargę kasacyjną wniósł uczestnik P. K., który sformułował wyłącznie zarzut naruszenia art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 3 k.p.c. przez niestwierdzenie nieważności postępowania przeprowadzonego przed Sądem pierwszej instancji oraz wydanie zaskarżonego postanowienia w dotkniętym nieważnością postępowaniu odwoławczym. Stanowisko skarżącego sprowadzało się do wskazania, że niniejsze postępowanie dotyczyło sprawy prawomocnie osądzonej, ponieważ wcześniej zostały już rozpoznane tożsame - od strony podmiotowej i przedmiotowej - wnioski o dokonanie wpisu tego samego ograniczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała oddaleniu.

Wstępnie wypada zauważyć, że badanie, czy tożsama sprawa była już prawomocnie osądzona, mogło objąć wyłącznie porównanie obecnie rozpoznanej

sprawy z dwoma poprzednio prowadzonymi postępowaniami, zakończonymi prawomocnym oddaleniem wniosków o dokonanie wpisu. Poza osądem dokonywanym w postępowaniu kasacyjnym pozostawało natomiast to, czy nieważnością było dotknięte postępowanie toczące się wskutek złożenia drugiego z wcześniej rozpoznanych, jednobrzmiących wniosków o dokonanie wpisu. Z uwagi bowiem na przedmiot niniejszego postępowania oceną nie jest i nie mogła być objęta ewentualna nieważność postępowania zainicjowanego wnioskiem z 28 października 2016 r.

Skarżący trafnie zauważa, że w postępowaniu wieczystoksięgowym, tak samo jak w innych postępowaniach sądowych, przyczyną nieważności postępowania może być m.in. fakt uprzedniego prawomocnego osądzenia sprawy o to samo roszczenie i między tymi samymi stronami. Prawomocne postanowienie orzekające co do istoty sprawy korzysta, zgodnie z art. 366 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., z powagi rzeczy osądzonej, o ile przepis szczególny nie stanowi inaczej lub nie ulegną zmianie okoliczności sprawy - co w przypadku oddalenia wniosku stwarzałoby możliwość zmiany przez sąd wydanego wcześniej postanowienia, stosownie do art. 523 zd. 2 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 listopada 2010 r., I CSK 73/10).

Uczestnik przedstawił obszerną argumentację na rzecz tezy, że po oddaleniu dwóch pierwszych wniosków o wpis nie doszło do takiej zmiany okoliczności, która obecnie, w trzecim z kolei postępowaniu, mogłaby uzasadniać uwzględnienie wniosku. Wskazał również, że za zmianę okoliczności faktycznych nie może być uznana odmienna ocena przez Sądy materialnoprawnych skutków decyzji Wojewody (...), zobrazowana przez uczestnika przytoczeniem obszernych fragmentów uzasadnień, najpierw postanowienia o oddaleniu wniosku o wpis, a następnie wydanego w niniejszej sprawie orzeczenia o utrzymaniu w mocy wpisu dokonanego przez referendarza sądowego.

Racje przywołane przez uczestnika nie mogły jednak spowodować uwzględnienia skargi kasacyjnej. Po pierwsze, argumentacja kwestionująca wystąpienie zmiany okoliczności sprawy nawiązuje do naruszenia art. 523 zd. 2 k.p.c., jednakże w podstawach skargi kasacyjnej nie sformułowano zarzutu

uchybień temu przepisowi. Po drugie, Sąd Okręgowy nie stosował ww. unormowania, gdyż uznał, że wnioskodawca wystąpił z nowym wnioskiem o dokonanie wpisu do księgi wieczystej, a na przeszkodzie do jego rozpoznania nie stała powaga rzeczy osądzonej, ponieważ zgłoszone obecnie żądanie było odmienne od żądań ocenionych przez Sady w dwóch toczących się wcześniej sprawach wieczystoksięgowych.

Do zakwestionowania przywołanego ostatnio stanowiska Sądu Okręgowego zmierza jedyny zarzut skargi kasacyjnej, naruszenia art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 3 k.p.c. Zarzut ten został jednak wsparty nieadekwatną do jego istoty argumentacją dotyczącą tzw. prekluzji twierdzeń o faktach (zob. szerzej postanowienie Sądu Najwyższego z 7 lipca 2021 r., III CSKP 103/21, OSNC 2022, nr 1, poz. 11) oraz, ponownie, zmiany okoliczności sprawy, z powołaniem się na art. 523 k.p.c., mimo że z przedstawionych wyżej względów racje te nie mogły zostać poddane merytorycznej ocenie. Co się tyczy konkretnie uzasadnienia zgłoszonego zarzutu, to skarżący wskazał, że w niniejszym postępowaniu nie jest rozpoznawana nowa sprawa, gdyż uprzednio rozstrzygnięte wnioski Skarbu Państwa były oparte na tych samych decyzjach administracyjnych, wnioskodawca „cały czas porusza się w obrębie tej samej sytuacji materialnoprawnej zdeterminowanej instytucją ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości”, stan faktyczny, z którego wywodzone są żądania, jest taki sam we wszystkich prowadzonych postępowaniach, a mimo innego sformułowania obecnie treści wniosku, „treść żądania pozostała taka sama” (s. 7 skargi kasacyjnej).

Stanowisko skarżącego, ograniczone w istocie do przedstawionej wyżej argumentacji, nie może być uznane za trafne. Teza o nieważności postępowania spowodowanej uchybieniem powadze rzeczy osądzonej byłaby zasadna jedynie w razie uznania, że choćby jedno z postępowań zainicjowanych wnioskami z 3 marca 2015 r. lub 28 października 2016 r. cechowało się tożsamością podmiotową i przedmiotową z postępowaniem, w którym wydano zaskarżone obecnie orzeczenie. Tożsamość podmiotowa wszystkich trzech spraw jest oczywista i niekwestionowana, wobec czego jedynie na marginesie należy przypomnieć, że zachodzi ona także w sytuacjach następstwa prawnego, zarówno o charakterze uniwersalnym, jak i syngularnym (postanowienie Sądu Najwyższego

z 20 kwietnia 2021 r., II CSKP 30/21). Tożsamość przedmiotowa występuje natomiast wówczas, gdy identyczne są nie tylko przedmiot, ale i podstawa sporu. Wykładnia art. 199 § 1 pkt 2 *in fine* k.p.c., a w konsekwencji także art. 379 pkt 3 k.p.c., powinna być bowiem dokonywana z uwzględnieniem treści art. 366 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 czerwca 1971 r., II CZ 59/71, OSNC 1971, nr 12, poz. 226).

Ujmując rzecz w pewnym uproszczeniu, można wskazać, że o tożsamości przedmiotowej może być mowa, gdy strona występuje z żądaniem, które zostało już uprzednio ocenione przez sąd na tej samej podstawie sporu, kształtowanej okolicznościami ustalonymi m.in. po przywołaniu przez powoda podstawy faktycznej żądania, twierdzeń wspierających zarzuty pozwanego itd. Jak wskazuje się w nauce prawa, tożsamość roszczeń występuje, gdy sąd ma w różnych sprawach orzec o tym samym, dysponując tymi samymi faktami, które mają spowodować ocenę tego samego żądania, i kiedy rozstrzygnięcie jednej ze spraw oznacza rozstrzygnięcie także drugiej z nich (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 21 listopada 2013 r., III CSK 43/13, 14 marca 2014 r., III CSK 124/13, 9 października 2014 r., IV CSK 37/14).

Nie można więc zgodzić się ze skarżącym, który stwierdza, że „o granicach przedmiotowych (a także podmiotowych) powagi rzeczy osądzonej prawomocnego wyroku decyduje wyłącznie stan faktyczny w danej sprawie, a nie żądanie powoda”. Pogląd ten, przypisany przez skarżącego nauce prawa, nie odzwierciedla ani brzmienia, ani rzeczywistego sensu stanowiska o przedmiotowych granicach powagi rzeczy osądzonej. Wprawdzie w art. 366 k.p.c. przedmiot rozstrzygnięcia sądu został powiązany jedynie z „podstawą sporu”, jednak jest oczywiste, że przedmiot ten jest determinowany przede wszystkim zgłoszonym żądaniem; rozstrzygnięcie sprawy stanowi bowiem wyraz oceny prawnej żądania sformułowanego przez powoda. Żądaniem tym sąd zasadniczo jest związany (art. 321 § 1 k.p.c.), co - z jednej strony - oznacza, że wyrok ma zawierać rozstrzygnięcie o żądaniu zgłoszonym w sprawie, a z drugiej strony - że wyrok nie powinien zawierać rozstrzygnięcia o żądaniach, które w sprawie nie zostały zgłoszone, w innym bowiem razie doszłoby do naruszenia zasady skargowości.

Sens poglądu przywołanego, w sposób niepełny, przez skarżącego sprowadza się do tego, że o granicach przedmiotowych powagi rzeczy osądzonej decyduje wyłącznie faktyczny przedmiot rozstrzygnięcia w danej sprawie. Zastrzeżenie, że o wspomnianych granicach „nie decyduje żądanie powoda zgłoszone w pozwie”, należy rozumieć w ten sposób, iż jeśli sąd orzekł z naruszeniem zasady skargowości, czyli nie o tym, czego dotyczyło żądanie, to powaga rzeczy osądzonej nie obejmuje żądania, o którym w istocie nie rozstrzygnięto. Cytowane zastrzeżenie nie oznacza zatem, że dla oceny tożsamości przedmiotowej bez znaczenia pozostaje kwestia zbieżnej treści zgłoszonych żądań, lecz - że w razie rozbieżności między żądaniem powoda a tym, o czym rozstrzygnął sąd, granice powagi rzeczy osądzonej należy oceniać na podstawie treści rozstrzygnięcia. Przywołane w nauce prawa zastrzeżenie, że o granicach przedmiotowych powagi rzeczy osądzonej prawomocnego wyroku decyduje wyłącznie faktyczny w danej sprawie przedmiot rozstrzygnięcia, a nie żądanie powoda zgłoszone w pozwie, nabiera więc praktycznego znaczenia w zasadzie przede wszystkim wówczas, gdy *in casu*, na skutek błędu, rozstrzygnięcie nie będzie dotyczyć (całego) zgłoszonego w sprawie żądania.

Powyższe uwagi ogólne wymagają odniesienia do zasad rozpoznawania spraw w postępowaniu wieczystoksięgowym, zarówno z powodu jedynie odpowiedniego stosowania w tym postępowaniu przepisów o procesie (art. 13 § 2 k.p.c.), jak i z uwagi na konieczność uwzględnienia ograniczonej kognicji sądu wieczystoksięgowego, unormowanej w art. 626⁸ § 2 k.p.c. Zgodnie z tym drugim przepisem sąd, rozpoznając wniosek o wpis, bada jedynie treść i formę wniosku, dołączonych do wniosku dokumentów oraz treść księgi wieczystej. Przedmiot rozstrzygnięcia sądu wieczystoksięgowego jest zatem dalece ograniczony, gdyż sąd bada jedynie, czy w świetle dołączonych do wniosku dokumentów oraz treści księgi wieczystej, żądanie wniosku, który przybrał określoną treść i formę, uzasadnia dokonanie wpisu do księgi wieczystej; wniosek o wpis nie stanowi przy tym podstawy wpisu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 1 października 2021 r., II CSKP 136/21). Zmiana powyższych elementów zawsze musi być oceniana pod kątem tego, czy przedmiotem

rozpoznania sądu jest nowa sprawa, której rozstrzygnięciu nie stoi na przeszkodzie fakt uprzedniego oddalenia wniosku o wpis.

W badanym obecnie przypadku nie budzi wątpliwości oparcie wszystkich wniosków o wpis na tych samych okolicznościach, a ściślej - na fakcie wydania decyzji administracyjnej o określonym przedmiocie rozstrzygnięcia, dotyczącym m.in. nieruchomości będącej przedmiotem współwłasności skarżącego. Dla zbadania zasadności skargi kasacyjnej uczestnika podstawowe znaczenie ma natomiast ocena drugiego z aspektów tożsamości przedmiotowej spraw, to jest identyczności żądania zawartego we wniosku inicjującym postępowanie w niniejszej sprawie - w porównaniu z treścią dwóch wcześniejszych wniosków o dokonanie wpisu.

Uprzednio wskazano już, że wcześniejsze dwa wnioski były jednobrzmiące. Stosowną rubrykę formularza Skarb Państwa – Generalny Inspektor Dróg Krajowych i Autostrad sformułował następująco: wnoszę o wpisanie ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości [...] poprzez udzielenie zezwolenia Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad na przeprowadzenie na części nieruchomości (o pow. 676 m², trwale ograniczenie w użytkowaniu terenu o pow. 197 m² ze względu na stałe usytuowanie infrastruktury) prac związanych z budową linii energetycznej SN 15 kV. Wnoszę o wpisanie, że właściciel nieruchomości zobowiązany jest do udostępnienia opisanej wyżej nieruchomości w celu wykonania czynności związanych z konserwacją oraz usuwaniem awarii ciągów, przewodów i urządzeń w zakresie opisanej wyżej powierzchni nieruchomości na rzecz każdorazowego właściciela sieci energetycznej”.

Wnioski te dotyczyły zatem wpisu ograniczenia sposobu korzystania wyłącznie z części nieruchomości, a ponadto tylko w związku z pracami związanymi z budową bliżej określonej linii energetycznej. Sąd Rejonowy uzasadnił oddalenie tych wniosków argumentami przywołanymi także w skardze kasacyjnej, zgodnie z którymi Wojewoda (...) zezwolił na przebudowę oraz budowę sieci uzbrojenia terenu i dróg, „jednakże bez wskazania powierzchniowo, jaka jej [działki gruntu nr (...) - dop.] część ma być udostępniona gestorom sieci oraz jaka dokładnie infrastruktura posadowiona jest na tej działce”.

Tego rodzaju doprecyzowanie zakresu obowiązku nałożonego na właścicieli nieruchomości nie znajdowało odzwierciedlenia w decyzji administracyjnej stanowiącej podstawę wpisu, co wzbudziło zastrzeżenia Sądów i skutkowało oddaleniem obu wniosków z lat 2015 i 2016. Na przeszkodzie do ich uwzględnienia stało zatem sformułowanie przez wnioskodawcę żądania, które nie odpowiadało ściśle treści decyzji Wojewody (...).

Z kolei żądanie zawarte w trzecim wniosku, inicjującym postępowanie zwieńczone wydaniem zaskarżonego obecnie orzeczenia, brzmiało: „[w]noszę o wpisanie ograniczenia wynikającego z decyzji [...], że właściciel nieruchomości oznaczonej jako [...] jest zobowiązany udostępnić nieruchomość gestorom sieci w celu wykonania czynności związanych z konserwacją oraz usuwaniem awarii ciągów, przewodów i urządzeń służących do przesyłania płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych i nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń; obowiązek udostępnienia nieruchomości podlega egzekucji administracyjnej; stosownie do art. 11f ust. 2 [...]”. W tym przypadku wnioskodawca inaczej ujął żądanie, formułując je w sposób ściśle odpowiadający treści decyzji Wojewody (...), bez występującego wcześniej ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości wyłącznie do „opisanej wyżej powierzchni” oraz bez odniesienia się do prac związanych z budową linii energetycznej. Ubocznie wypada zauważyć, że w konsekwencji, mimo tożsamego brzmienia, odmienną treść uzyskał także, skorelowany z cytowanym ograniczeniem, wniosek o wpis w jego drugiej części, dotyczącej nałożenia na właścicieli nieruchomości obowiązku udostępnienia jej w celu wykonywania szeroko określonych prac konserwacyjnych.

Powyższe okoliczności przesądzają o niezasadności skargi kasacyjnej. Wniosek inicjujący niniejsze postępowanie nie zawierał bowiem żądania tożsamego z wnioskami, które zostały uprzednio rozpoznane i prawomocnie oddalone. Nie sposób również uznać, by żądania zawarte w poprzednich wnioskach „zawierały się” we wniosku obecnym, innymi słowy - by obecne, szerzej ujęte żądanie niejako konsumowało wnioski wcześniejsze, powodując ponowne

orzeczenie o tym samym w odniesieniu do bliżej określonej części spornej nieruchomości.

Po pierwsze, w pierwotnie złożonych wnioskach nie oznaczono usytuowania tej części nieruchomości, w odniesieniu do której właściciela miałyby obciążać określone obowiązki. W istocie zatem nie można stwierdzić, zwłaszcza wobec ograniczonej kognicji sądu wieczystoksięgowego, że wnioski oddalono w stosunku do skonkretyzowanej geodezyjnie powierzchni gruntu. Po drugie natomiast, i ta okoliczność ma znaczenie podstawowe, w przypadku każdego z wniosków żądanie należało traktować jako stanowiące integralną całość, która w zgłoszonej postaci została poddana ocenie sądu wieczystoksięgowego. Z przywołanych uprzednio motywów uzasadniających oddalenie wniosku o wpis wynika, że poprzednie wnioski oddalono właśnie z tego powodu, iż ujęte w nich żądanie nie pozostawało w pełnej korelacji z decyzją Wojewody (...), mającej stanowić podstawę wpisu. Obecnie zgłoszone żądanie jest zatem nowym, innym żądaniem i nie powinno być traktowane jako częściowe rozszerzenie uprzednio zgłaszanych wniosków.

Oddalenie wniosku z powodu opisanej wyżej niezgodności żądania z podstawą wpisu nie tworzy powagi rzeczy osądzonej wykluczającej uwzględnienie w przyszłości żądania o treści sformułowanej w sposób odpowiedni do przedstawionej sądowi podstawy wpisu. Wobec ograniczonej kognicji sądu wieczystoksięgowego nie powinno budzić wątpliwości stanowisko, że oddalenie wniosku o wpis z tego powodu, iż wniosek był przedwczesny albo nie zostały do niego dołączone dokumenty mogące stanowić podstawę wpisu, nie pozbawia wnioskodawcy możliwości złożenia ponownego wniosku, tym razem należycie udowodnionego (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2018 r., II CSK 432/17).

Za dopuszczalne i potencjalnie skuteczne można zatem uznać złożenie nowego wniosku o wpis, który od poprzedniego wniosku różni się tym, że jest swą treścią odpowiednio dostosowany do zawartości dokumentów mających stanowić podstawę wpisu, czyli, *in casu*, zharmonizowany z treścią decyzji administracyjnej jako źródła bliżej określonych ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości, będących

przedmiotem wniosku o wpis. Z wywodów skargi kasacyjnej wynika trafna sugestia, że nadanie żądaniu, w tym żądaniu dokonania wpisu w księdze wieczystej, odmiennego kształtu językowego nie wyklucza uznania, iż w istocie jest ono tożsame z żądaniem, o którym już prawomocnie rozstrzygnięto. W badanym przypadku rzecz jednak nie w innym ujęciu słownym tego samego żądania, lecz w zgłoszeniu odmiennego żądania. Trafnie zatem Sądy powszechne uznały, że nie zachodziły podstawy do zastosowania art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. lub art. 379 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do wyniku sprawy, mając na względzie sporne interesy stron (art. 520 § 3 k.p.c.); wysokość kosztów została ustalona na podstawie art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 98 § 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w zw. z § 5 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.).